

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8CoCsp/56/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5119215621
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 12. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Beniačová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2022:5119215621.2

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kataríny Beniačovej a členiek senátu JUDr. Táne Rapčanovej a Mgr. Zuzany Hartelovej, v spore žalobcu: BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, so sídlom Boulevard Haussmann 1, 75009 Paríž, Francúzsko, zapísaná v parížskom Registri obchodu a spoločností pod č. 542 097 902, konajúca na území Slovenskej republiky prostredníctvom BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, pobočka zahraničnej banky, so sídlom Karadžičova 2, Bratislava, IČO: 47 258 713, právne zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Marek Czompoly, s. r. o., Ventúrska 16, Bratislava, IČO: 47 234 547, proti žalovaným: 1/ S. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. XXX, 2/ O. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. XXX, o zaplatenie 15.702,33 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaných 1/ a 2/ proti rozsudku Okresného súdu Žilina sp. zn. 2Csp/104/2019-118 z 10. januára 2022, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil žalovaným 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 15.702,33 eur spolu s úrokmi z dlžnej úverovej istiny a s úrokmi z omeškania, tak ako sú špecifikované vo výroku I. napadnutého rozsudku a žalobcovi voči žalovaným 1/ a 2/ priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok II.).

2. Po právnej stránke okresný súd spor posudzoval podľa ust. § 497 ods. 1a § 502 ods. 1 veta prvá Obchodného zákonníka, § 42 ods. 1,3,4 Občianskeho zákonníka (ďalej „OZ“), § 1 ods. 2, § 9 ods. 1 a 2 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej iba „zák. č. 129/2010 Z. z.“). Na základe vykonaného dokazovania mal preukázané, že medzi žalobcom a žalovanými bol založený záväzkový vzťah úverovou zmluvou z 28.01.2015 (04.06.2014), ktorú vzhľadom na povahu jej účastníkov vyhodnotil ako zmluvu spotrebiteľskú. Na základe toho, následne zmluvu podrobil súdnemu prieskumu a konštatoval, že táto obsahuje všetky náležitosti v zmysle zák. č. 129/2010 Z. z. Námietku žalovaných, že v zmluve je síce uvedený údaj o počte splátok, avšak nie je zrejmé, čo zo splátky tvoria úroky a ostatné poplatky, pre ktorú skutočnosť mali za to, že ide o úverovú zmluvu bezúročnú a bez poplatkov, nepovažoval za opodstatnenú. Odkázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/211/2017 z 23.04.2018, v ktorom Najvyšší súd uviedol, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Ďalej mal okresný súd preukázané, že žalobca na základe úverovej zmluvy poskytol žalovaným úver v celkovej výške 17.356,- eur s tým, že títo ho mali splatiť v 84 mesačných splátkach. Nemal pochybnosť o tom, že žalovaní si svoju povinnosť nesplnili a poskytnutý úver nesplácali riadne a včas, z ktorého dôvodu žalobca dôvodne 03.01.2017 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru, ktorú doručoval žalovanému, ten si však poštovou zásielku v odbernej lehote nevyzdvihol. Na základe toho okresný súd ustálil, že žalovaný (v konkrétnostiach neuviedol, či ide o žalovanú 1/ alebo žalovaného 2/) bol o vyhlásení mimoriadnej splatnosti informovaný. Pri posudzovaní nároku na úhradu zmluvného úroku z poskytnutého úveru

okresný súd s odkazom na ustanovenia úverovej zmluvy konštatoval, že tento úrok je zo strany žalobcu uplatnený dôvodne. K námietke žalovaných, že uplatnený nárok je premlčaný, okresný súd uviedol, že nemožno rátať trojročnú premlčaciu lehotu od zaplatenia poslednej splátky žalovanými dňa 15.09.2016 tak ako to žalovaní žiadali. Keďže žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru 03.01.2017, dobu premlčania treba rátať od tohto dátumu, žaloba bola súdu doručená 12.12.2017, teda pred uplynutím trojročnej premlčacej doby. Ku skutočnostiam tvrdným žalovanými, že žalobca neskúmal ich bonitu, okresný súd poukázal na listinný dôkaz produkovaný žalobcom, a to osobný dotazník, na základe obsahu ktorého konštatoval, že žalobca zisťoval, aké sú náklady žiadateľa na poskytnutie spotrebiteľského úveru a jeho majetkové pomery, z tohto dôvodu neakceptoval obranu žalovaných. Nárok žalobcu na zaplatenie úrokov z omeškania právnom posudzoval okresný súd podľa § 517 ods. 1 veta prvá a § 517 ods. 2 OZ, konštatoval, že omeškanie žalovaných s riadnym zaplatením úveru mal preukázané a nárok žalobcu je dôvodný. O trovách konania rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP, žalobcovi ako v konaní v celom rozsahu úspešnému priznal voči žalovaným nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

3. Proti tomuto rozsudku okresného súdu podali v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaní 1/ a 2/, každý samostatne. Žalovaná 1/ žiadala, aby odvolací súd v celom rozsahu žalobu zamietol a uložil žalobcovi povinnosť nahradiť jej trovy konania v celom rozsahu. Uviedla, že 04.06.2014 uzavrela so spoločnosťou CETELEM ako veriteľom zmluvu o spotrebiteľskom úvere bez čísla úveru na výšku úveru 20.000,- eur s tým, že úver jej mal byť poskytnutý postupne a účel čerpania úveru bola povinná preukázať do pol roka od jeho poskytnutia. Uvedená výška úveru jej však nikdy nebola vyplatená. Pokiaľ okresný súd vychádzal zo skutočnosti, že žalobca poskytol jej a žalovanému 2/ úver dňa 28.01.2015 vo výške 17.356,- eur so splatnosťou prvej splátky 15.02.2015, žiadala, aby žalobca dôkaz o existencii takejto zmluvy a tiež o pripísaní prostriedkov na účet v uvedenej sume predložil. Žalobca dôkaz o zmluve o spotrebiteľskom úvere č. 4270312004006 z 28.01.2015 nepredložil. Ďalej namietala, že žalobca uviedol, že z jeho strany došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru dňa 03.01.2017, neosvedčil však dôkazom, a to doručenkou jej osobou podpísanou, že naozaj k takémuto úkonu došlo. Uviedla, že vyhlásenie mimoriadnej splatnosti je neplatný právny úkon pre rozpor s § 53 ods. 8 OZ v spojení s § 565 OZ a bodu 7.6.1 písm. a/ Všeobecných obchodných podmienok. Veriteľ mal právo žiadať zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky len, ak to bolo medzi nimi dohodnuté, k uzatvoreniu takejto dohody však z jej strany nedošlo. Ďalej namietala, že veriteľ mohol zosplatiť úver iba v prípade, ak pred jeho poskytnutím s odbornou starostlivosťou posudzoval schopnosť spotrebiteľa splácať úver, ktorú skutočnosť žalobca nepreukázal. Žalovaná tvrdila, že žiaden dotazník so žalobcom nespisovala. Ďalej poukázala na § 53 ods. 9 OZ, podľa ktorého, musí veriteľ pred samotným zosplatením úveru upozorniť dlžníka na možnosť zosplatenia, a to aspoň 15 dní pred samotným zosplatením. Mimoriadne zosplatenie úveru žalobcom označila za neplatný právny úkon, namietala, že jej doručené nebolo. Podľa žalovanej v zmluve absentoval údaj v zmysle § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z. z., podľa ktorého zmluva o spotrebiteľskom úvere má obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a preto je potrebné ju považovať za bezúročnú a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 písm a/ zákona č. 129/2010 Z.z. Na podporu správnosti svojho názoru označila rozhodnutia okresných a krajských súdov, ktorých právne závery sa zhodovali s jej názorom. Ďalej žalovaná žiadala, aby žalobca preukázal svoje legitímne právo požadovať zaplatenie žalovanej istiny, a to riadnym postúpením pohľadávky na jeho osobu. Na záver odvolania uviedla, že vznáša námietku premlčania uplatneného nároku. Za účelom určenia začiatku plynutia premlčacej doby bolo potrebné aplikovať ust. § 103 Občianskeho zákonníka, nakoľko plnenie dlhu bolo dohodnuté v splátkach a veriteľ využil svoje právo dané § 565 OZ, trojročná premlčacia doba pokiaľ ide o celý zostávajúci dlh tak začala plynúť odo dňa splatnosti nezaplatennej splátky, ktorou bola splátka splatná k 15.09.2016, žaloba bola doručená žalobcom 10.12.2019, právo si však mohol vymáhať súdnou cestou najneskôr do 16.09.2019.

4. Odvolanie žalovaného 2/ je po obsahovej stránke totožné s podaným odvolaním žalovanej 1/.

5. Okresný súd odvolania žalovaných 1/ a 2/ postupom v zmysle ust. § 373 ods. 3 CSP doručil žalobcovi s tým, že ho vyzval, aby sa k podaným odvolaniam vyjadril. Žalobca sa k odvolaniu žalovaných nevyjadril.

6. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov podaného odvolania (§ 379, § 380 CSP) a bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP rozsudok okresného súdu zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

7. Podľa § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

8. Vo všeobecnosti sa posúdenie otázok, ktorá strana sporu je povinná tvrdiť a aký je obsah jej povinnosti tvrdiť, odvíja od hmotného práva. Platí pritom, že strana sporu je povinná tvrdiť skutočnosti, ktoré sú na základe hmotného práva spôsobilé privodiť jej úspech v spore. Bremenom tvrdenia je pritom v korelácii s bremenom popretia tvrdení protistrany (ŠTEVČEK, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016, s. 569.).

9. Sporové konanie je konaním kontradiktórnym, čo znamená, že tá strana sporu, ktorá z určitej skutočnosti vyvodzuje právne následky, musí tvrdiť skutočnosti a k tvrdeným skutočnostiam predložiť alebo označiť dôkazné prostriedky, inak úspešnou byť nemôže.

10. Žalobca sa v podanej žalobe domáhal voči žalovaným 1/ a 2/ zaplataenia žalovanej istiny na základe tvrdenia, že s nimi uzatvorila spoločnosť CETELEM SLOVENSKO a.s. (ktorej je univerzálnym právnym nástupcom na základe jej zlúčenia bez likvidácie s jeho osobou) 04.06.2014 „Zmluvu o spotrebiteľskom úvere“ podľa zákona č. 129/2010 Z.z., na základe ktorého mal byť žalovanému (neoznačil či ide o žalovanú 1/, alebo žalovaného 2/) poskytnutý spotrebiteľský úver vo výške 20.000,- eur, ktorý mu bol nakoniec poskytnutý vo výške 17.356,- eur dňa 28.01.2015, s tým, že bude uhradený formou 83 mesačných splátok vo výške 342,15 eur, so splatnosťou prvej splátky 15.02.2015. Ďalej tvrdil, že žalovaný si povinnosť splácať úver v dohodnutých splátkach neplnil, preto vyhlásil dňa 03.01.2017 mimoriadnu splatnosť úveru. Odkázal na výpis z úverového účtu žalovaného, z ktorého mali vyplývať dátumy splatnosti, výška predpísaných splátok a všetky pohyby peňažných prostriedkov.

11. Žalovaná 1/ a žalovaný 2/ tvrdenia žalobcu rozporovali v odpore, podanom každým samostatne, proti platobnému rozkazu, ktorým Okresný súd Žilina žalobe vyhovel. Žalovaná 1/ v podanom odpore nerozporovala, že jej spoločnosť CETELEM poskytla úver, avšak nie v sume uvedenej v zmluve, ktorú žalobca pripojil k žalobe. Uviedla „svoje“ tvrdenia, akou formou a s akým obsahom uzatvorila úverovú zmluvu, poprela, že by súčasťou zmluvy bolo poistenie, ktoré uvádzal žalobca vo výpise z úverového účtu, ktorý priložil k žalobe. Uviedla, že zmluvu treba považovať za bezúročnú a bezpoplatkovú, lebo z nej nevyplýva, aká časť z mesačnej splátky predstavuje istinu, aká úrok a aká poplatky. V závere odporu vzniesla námietku premlčania. Obsah odporu podaného žalovaným 2/ bol, až na skutočnosť, že žalovaný 2/ uviedol, že v zmluve vystupoval ako spoludlžník žalovanej 1/, svojej manželky, totožný s obsahom odporu žalovanej 1/.

12. Opätovne sa žalovaní 1/ a 2/ k nároku žalobcu vyjadrili v podaniach, ktorými ospravedlňovali svoju neúčast' na pojednávaní nariadenom okresným súdom na deň 11.10.2021. Okrem zopakovania svojich tvrdení a námietok, ktoré uviedli žalovaná 1/ a žalovaný 2/ v odpore, poukázali na to, že zo žalobcom predloženej zmluvy o úvere zo 04.06.2014 nevyplývajú údaje uvedené vo výpise k splátkam, ktorý žalobca pripojil k žalobe, a to, že ide o zmluvu o úvere č. 4270 312 004 0006 z 28.01.2015 na sumu 17.356,- eur, ktorú sa zaviazala žalovaná 1/ uhradiť v 83 splátkach vo výške 342,15 eur, so splatnosťou prvej splátky k 15.02.2015. Žalobca iný dôkaz o tom, že s ním úverovú zmluvu v takomto znení žalovaná 1/ uzatvorila nepredložil. Žalovaná 1/ tiež poprela, že došlo k zosplatneniu úveru tak ako to tvrdil žalobca, z jeho strany jej nebolo doručené „nič čo sa týka zosplatnenia úveru“. Rovnako aj žalovaný 2/ poprel, že by mu bolo oznámenie o zosplatnení úveru doručené.

13. Okresný súd v úvode odôvodnenia svojho rozsudku síce námietky vznesené žalovanými uviedol, avšak v ďalšej časti sa vyhodnotením ich dôvodnosti dôsledne nezaoberal. V prvom rade, okresný súd opomenul, že ako žalovaní vystupovali dva subjekty, preto sa mal zaoberať posúdením dôvodnosti žaloby vo vzťahu ku každému z nich samostatne. Túto skutočnosť opomenul aj samotný žalobca, pri uvedení tvrdení, na základe ktorých si uplatňuje žalovanú sumu voči oboj žalobcom, najmä pokiaľ išlo o tvrdenia, boli splnené podmienky pre predčasné zosplatnenie úveru u oboch žalovaných. Oba žalovaní

namietali, že úverovú zmluvu č. 42703120040006 z 28.01. 2015 so žalobcom neuzavreli. Okresný súd v bode 15. odôvodnenia rozsudku uviedol, že z vykonaného dokazovania mal preukázané uzavretie tejto zmluvy. V rozpore s ustanovením § 220 ods. 2 CSP však neuviedol, z ktorých dôkazov pri ustálení tohto skutkového zistenia vychádzal. Tento záver pôsobí zmätočne (nepreskúmateľne) aj preto, lebo v bode 4. okresný súd uvádza, že spoločnosť CETELEM uzatvorila ako veriteľ so žalovanými ako dlžníkmi zmluvu o úvere, ktorého výška bola 20.000,- eur, s tým, že im bolo zo strany veriteľa vyplatených 17.356,- eur dňa 28.01.2015. Naviac, žalovaní namietali nesúlad medzi údajmi uvedenými v zmluve o úvere z 04.06.2014 (výška úveru, výška mesačnej splátky, výška zmluvného úroku, počet splátok), ktorej uzavretie nerozporovali a údajmi, ktoré uvádzal žalobca v súvislosti so svojimi tvrdeniami o poskytnutí úveru 17.356,- eur. Ďalej namietali nedôvodnosť nároku žalobcu na úhradu poisťného, ktoré malo tvoriť podľa žalobcom predloženého výpisu z úverového účtu, súčasť istiny. Okresný súd v odôvodnení rozhodnutia na uvedené námietky vôbec nereagoval, nevysvetlil, prečo žalobcovi priznal aj tento nárok. Významnou z hľadiska oprávnenia žalobcu domáhať sa predčasnej splatnosti úveru bola námietka žalovaných, že žalobca ich na predčasné zosplatenie úveru neupozornil, lebo pre spotrebiteľské vzťahy, ktorým je i ten v prejednávanej veci platí, že účinnosť uplatnenia práva veriteľa podľa § 565 Občianskeho zákonníka je podmienená tým, že veriteľ v uvedenej lehote pred uplatnením tohto práva upozornil dlžníka na to, že toto právo využije. Bez takéhoto včasného upozornenia je uplatnenie neúčinné (pozri Jaroslav Krajčo: Občiansky zákonník pre prax, Eurounion, máj 2015, komentár k § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka). Okresný súd aj v tomto prípade neuviedol, ako túto námietku žalovaných posudzoval, na základe čoho dospel k záveru, že žalobca si povinnosť upozorniť žalovaných na možnosť predčasného zosplatenia úveru splnil predtým, ako k nemu pristúpil. Okresný súd iba bez bližšej argumentácie uviedol v bode 16. odôvodnenia, že žalobca doručoval žalovanému (neuviedol ktorému) vyhlásenie o mimoriadnej splatnosti. Keďže žalovaní namietali splnenie podmienok predčasného zosplatenia, okresný súd bez tohto, aby vyhodnotil dôvodnosť ich námietok, nemohol konštatovať naplnenie podmienok predčasného zosplatenia úveru a oprávnenosť žalobcom uplatneného nároku. V neposlednom rade žalovaní namietali, že žalobca pred uzavretím zmluvy o úvere neskúmal ich bonitu. Aj túto námietku ponechal okresný súd bez povšimnutia, obmedzil sa na konštatovanie, že žalobca predložil osobný dotazník, z ktorého vyplýva, že zisťoval náklady žiadateľa. Uvedenú skutočnosť však nekonfrontoval s procesnou obranou žalovaných, ktorí tvrdili, že ku skúmaniu ich bonity nedošlo.

14. Právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu a inú ochranu vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (Zo súdnej praxe č. 56/2008).

15. V zmysle judikatúry ústavného súdu platí, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (II. ÚS 675/2014, IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, III. ÚS 32/07). Vecná spojitosť odôvodnenia rozhodnutia s princípom práva na spravodlivý proces garantuje každému účastníkovi konania, že vydaný rozsudok musí spĺňať limity zrozumiteľného, určitého a logicky odôvodneného rozsudku. Aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva platí, že judikatúra síce nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia; ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija proti Španielsku z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani proti Španielsku z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, Higgins proti Francúzsku z 19. februára 1998).

16. Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia odvolací súd dospel k záveru, že v danom prípade rozhodnutie okresného súdu nezodpovedá požiadavkám kladeným na zákonné rozhodnutie v zmysle § 220 ods. 2 CSP. Absencia vysporiadania sa s podstatnými tvrdeniami žalovaných, uvedenými v ich vyjadreniach v konaní pred okresným súdom, v napadnutom rozsudku, je tak závažným nedostatkom tohto rozhodnutia, spočívajúcim v nerešpektovaní pravidla riadneho odôvodnenia rozhodnutia súdu, že tým došlo v konaní k procesnej vade ktorej intenzita sama osebe zakladá porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Odvolací súd, na základe vyššie uvedených

zistení a záverov, rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na nové konanie a rozhodnutie. Okresný súd v ďalšom konaní sa bude dôsledne zaoberať procesnou obranou žalovaných, posúdi jej dôvodnosť vzhľadom na tvrdenia žalobcu, opätovne vo veci rozhodne a svoje rozhodnutie odôvodní tak, aby spĺňalo zákonné požiadavky podľa § 220 ods. 2 CSP, s tým že sa vystríha nedostatkov, na ktoré poukázal odvolací súd. V novom rozhodnutí, rozhodne o trovách celého konania, vrátane tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

17. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 (za) : 0 (proti).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)